

Arrest

**nr. 34 502 van 23 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: **X**
 optredend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger
 van haar minderjarige kinderen X, X, X.

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die optreedt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 10 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 augustus 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE BAERE, die loco advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart in haar verzoekschrift van Armeense nationaliteit te zijn.

Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 maart 2000 samen met haar minderjarige kinderen.

Op 15 maart 2000 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 mei 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 mei 2001 dient verzoekster een dringend beroep in tegen voormelde beslissing bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 21 april 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 januari 2005 kent de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een machtiging tot verblijf toe van onbeperkte duur in hoofde van verzoekster en haar kinderen.

Op 11 februari 2005 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een BIVR voor onbeperkte duur.

Op 18 april 2005 verklaart de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het voormelde beroep zonder voorwerp omwille van de toegekende verblijfstitel.

Op 17 juli 2009 legt verzoekster een Armeens paspoort neer afgeleverd op 10 juni 2009 en geldig tot 10 juni 2019.

Op 4 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 13§2bis van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Mevrouw heeft op 15.03.2000 asiel aangevraagd. Zij verklaarde Azerische van Armeense origine te zijn en om die reden naar Kurgan (Rusland) te zijn gevlucht. Vanuit Rusland is ze vertrokken omdat haar partner getuige was van een moord. Ze kreeg een onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ op 21.05.2001 en ging in beroep bij het CGVS.

Op 21.04.04 heeft ze een regularisatieaanvraag ingediend op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Zij steunde haar aanvraag op de lange duur van de asielprocedure en de integratie van haar gezin. De machtiging tot een verblijf van onbeperkte duur werd haar en haar kinderen toegestaan op 13.01.2005.

Ze werd in het bezit gesteld van een BIVR voor onbeperkte duur op 11.02.2005.

Op 17.07.2009 legde zij een Armeens paspoort voor met nummer AK (...) afgeleverd op 10.06.2009 en geldig tot 10.06.2019. Eerder had ze op 29.08.2008 een Armeense geboorteakte voorgelegd waaruit blijkt dat ze geboren is in H. in Armenië in plaats van M. in Azerbeidzjan en dat haar beide ouders Armeen waren.

Hieruit volgt dat mevrouw bij haar asielaanvraag gelogen heeft over haar nationaliteit en gemengde origine. Op geen enkel moment tijdens haar asielprocedure heeft zij deze identiteitsgegevens rechtgezet. Daarenboven heeft ze zelf een regularisatie aanvraag ingediend op dezelfde identiteitsgegevens.

Gezien zij omwille van haar gemengde origine naar Rusland verhuisd was valt haar volledige asielrelaas in duigen. Zij kan zich dus bezwaarlijk op de lange duur van haar asielprocedure beroepen gezien zij die zelf in stand gehouden heeft door niet haar werkelijke nationaliteit, etnie en reden van vertrek te verklaren bij de aanvraag en die evenmin recht te zetten tijdens de loop van de procedure. De integratie die zij ingeroepen heeft, hoewel reëel, kon enkel ontstaan door een op leugens gebaseerde asielaanvraag.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen bij de asielaanvraag van doorslaggevend belang waren voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor onbeperkte duur voor haarzelf en haar minderjarige kinderen.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij/zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...)“

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert verzoekster onder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 13, §2bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster kritiek aan aangaande het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat stelt: *“het is duidelijk dat de valse verklaringen bij de asielaanvraag van doorslaggevend belang waren voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor onbepaalde duur voor haarzelf en haar minderjarige kinderen.”* Verzoekster stelt dat de stukken van het administratief dossier geenszins de stelling van de verwerende partij ondersteunen. Zij verwijst naar de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 mei 2001 en benadrukt dat uit deze beslissing niet blijkt dat haar valse origine of gemengde afkomst van doorslaggevend belang waren. Integendeel blijkt uit deze beslissing, aldus verzoekster dat het niet bewezen zijn van het relaas met betrekking tot het feit dat haar vriend getuige was van moord en hierdoor werd vervolgd, minstens geslagen en bedreigd, doorslaggevend was. Dit relaas staat volstrekt los van haar nationaliteit of origine. Er wordt enkel overwogen dat ze geen bewijs voorlegt. Verzoekster beklemtoont nogmaals dat de beslissing de dato 21 mei 2001 een onontvankelijkheidsbeslissing was. Vervolgens stelt verzoekster dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat het feit dat op 26 november 2003 geen beslissing van het CGVS voorligt, gelegen is in de valse verklaringen die zij heeft afgelegd. Verzoekster vervolgt dat de beslissing tot regularisatie d.d. 13 januari 2005 ook op geen enkele wijze blijk geeft dat haar nationaliteit of origine als doorslaggevend criterium fungeerde voor deze beslissing. Verzoekster concludeert dat in het administratief dossier geen enkel bewijs voorligt dat haar nationaliteit of origine van doorslaggevend belang is geweest bij de beoordeling van haar regularisatie.

De verwerende partij repliceert hierop in haar verwerende nota dat verzoekster op minstens twee tijdstippen heeft gelogen over haar afkomst en nationaliteit, met name in het kader van haar eerste asielaanvraag op 15 maart 2001 en voor de tweede maal in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoekster uiteindelijk in het bezit is gesteld van een BIVR voor onbepaalde duur. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster niet ontkent valse verklaringen te hebben afgelegd omtrent haar afkomst en nationaliteit. Verwerende partij meent dan ook dat het feit dat verzoekster bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd niet ter discussie staat. De verwerende partij verwijst vervolgens naar de bestreden beslissing waarin uitvoerig wordt gesteld dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag heeft gelogen over haar nationaliteit en gemengde origine, en dat zij deze leugens niet heeft rechtgezet in de loop van haar asielprocedure. In de asielprocedure had zij verklaard naar Rusland te zijn verhuisd omwille van haar gemengde origine. De verwerende partij argumenteert dat nu haar ware identiteit en afkomst vaststaan er geconcludeerd kan worden, zoals expliciet is gebeurd in de bestreden beslissing dat haar vluchtrelaas niet klopt. Door valse verklaringen af te leggen is er volgens verwerende partij tijd en moeite gestoken in het onderzoeken van een vals vluchtrelaas. Verzoekster heeft volgens de verwerende partij de asielprocedure op voor haar nadelige wijze beïnvloed en ze heeft gezorgd voor nodeloze vertraging en een vrij lange doorlooptijd. Omdat de asielprocedure een zekere tijd heeft geduurd, is verzoekster lange tijd in het land gebleven, waardoor zij zich in zekere mate heeft kunnen integreren en de kans om verblijfsrechten te bekomen in ons land zou volgens de verwerende partij veel kleiner zijn geweest. Verwerende partij benadrukt dat nergens in de bestreden beslissing wordt beweerd dat zij

verblijfsrechten heeft bekomen in ons land op grond van haar gemengde afkomst en nationaliteit. Volgens de verwerende partij wordt wel nadrukkelijk gezegd dat de verblijfsrechten van verzoekster het gevolg zijn van een langdurige integratie, die niet mogelijk was geweest indien de asielprocedure een normale doorlooptijd zou hebben gekend en indien verzoekster niet zou gelogen hebben bij aanvang. De verwerende partij beklemtoont vervolgens dat in de beslissing zeer omslachtig beschreven wordt waarom de leugens over haar afkomst en identiteit van doorslaggevende aard waren om verblijfsrechten in ons land te bekomen. De verwerende partij argumenteert dan ook dat verzoekster er niet in slaagt om het tegendeel aan te tonen. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de beslissing op afdoende wijze werd gemotiveerd. De redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, staan dan ook uitvoerig in de bestreden beslissing, aldus de verwerende partij. Daar verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en zij ze aanvecht in haar verzoekschrift is er volgens de verwerende partij voldaan aan de formele motiveringsplicht en kunnen de beschouwingen van verzoekster de geldigheid van de bestreden beslissing niet doen wankelen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing:

"Art. 13§2bis van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Mevrouw heeft op 15.03.2000 asiel aangevraagd. Zij verklaarde Azerische van Armeense origine te zijn en om die reden naar Kurgan (Rusland) te zijn gevlucht. Vanuit Rusland is ze vertrokken omdat haar partner getuige was van een moord. Ze kreeg een onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ op 21.05.2001 en ging in beroep bij het CGVS.

Op 21.04.04 heeft ze een regularisatieaanvraag ingediend op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Zij steunde haar aanvraag op de lange duur van de asielprocedure en de integratie van haar gezin. De machtiging tot een verblijf van onbepaalde duur werd haar en haar kinderen toegestaan op 13.01.2005.

Ze werd in het bezit gesteld van een BIVR voor onbepaalde duur op 11.02.2005.

Op 17.07.2009 legde zij een Armeens paspoort voor met nummer AK (...) afgeleverd op 10.06.2009 en geldig tot 10.06.2019. Eerder had ze op 29.08.2008 een Armeense geboorteakte voorgelegd waartuit blijkt dat ze geboren is in H. in Armenië in plaats van M. in Azerbeidzjan en dat haar beide ouders Armeen waren.

Hieruit volgt dat mevrouw bij haar asielaanvraag gelogen heeft over haar nationaliteit en gemengde origine. Op geen enkel moment tijdens haar asielprocedure heeft zij deze identiteitsgegevens rechtgezet. Daarenboven heeft ze zelf een regularisatie aanvraag ingediend op dezelfde identiteitsgegevens.

Gezien zij omwille van haar gemengde origine naar Rusland verhuisd was valt haar volledige asielrelaas in duigen. Zij kan zich dus bezwaarlijk op de lange duur van haar asielprocedure beroepen gezien zij die zelf in stand gehouden heeft door niet haar werkelijke nationaliteit, etnie en reden van vertrek te verklaren bij de aanvraag en die evenmin recht te zetten tijdens de loop van de procedure. De integratie die zij ingeroepen heeft, hoewel reëel, kon enkel ontstaan door een op leugens gebaseerde asielaanvraag.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen bij de asielaanvraag van doorslaggevend belang waren voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor onbeperkte duur voor haarzelf en haar minderjarige kinderen.”

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing de rechtsgrond weergeeft op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, met name artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. “

Mede gelet op de geciteerde motivering van de bestreden beslissing en artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook worden vastgesteld dat de hoofdmotivering tot het nemen van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verwerende partij oordeelt dat de valse verklaringen van verzoekster bij haar asielaanvraag geleid hebben tot de lange duur van haar asielprocedure, welke van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van een verblijfsrecht van onbeperkte duur voor haarzelf en haar minderjarige kinderen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15 maart 2000 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat haar asielaanvraag op 21 mei 2001 onontvankelijk werd verklaard. Zoals verzoekster terecht aangeeft blijkt uit de onontvankelijkheidsverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat haar origine of gemengde afkomst van doorslaggevend belang is geweest voor deze beslissing. Voormelde beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart samenwonend te zijn en twee kinderen te hebben. Op 3 februari 1999 zou betrokkenes vriend getuige zijn geweest van een moord. Toen betrokkens vriend de dag erop aangifte ging doen, zou hij opgepakt zijn en van medeplichtigheid beschuldigd zijn . Hij zou tien dagen zijn vastgehouden, geslagen en verhoord zijn totdat de moordenaar werd gevat. Betrokkenes vriend zou op 3 januari 2000 moeten getuigen. Ondertussen zou betrokkene meermaals bedreigd zijn: op 24 februari 1999 zou haar vriend neergestoken zijn door een onbekende, betrokkenes stal zou in brand gestoken zijn en op 24 december zou betrokkene een dreigbrief gekregen hebben, waardoor betrokkenes vriend besloot onder te duiken. Hij zou niet getuigd hebben. Betrokkenes vriend zou vervolgens gezocht zijn door de politie daar hij zich diende aan te melden. Betrokkene besloot het land te ontvluchten. Vooreerst dient te worden vermeld dat betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt teneinde haar identiteit, nationaliteit, reisroute of relaas te kunnen staven. Tevens dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet de nodige gegevens verschaft voor de beoordeling van de juistheid van de feiten en omstandigheden waarop zij zich beroept. Zij beschikt over geen enkel bewijs van de gebeurtenissen die zij aanhaalt noch over bewijselementen die de gegrondheid van haar vrees staven. Uit het relaas kunnen we eveneens afleiden dat betrokkene enkel problemen kende met onbekenden. Deze problemen hebben dus betrekking op privé-personen en zijn eerder plaatselijk van aard. Betrokkene kende daarenboven geen noemenswaardige problemen met haar autoriteiten, daar zij nooit officieel veroordeeld of in beschuldiging werd gesteld. Daarenboven hebben de problemen waarvan betrokkene gewag maakt, voornamelijk betrekking op haar vriend. Zelf had zij met deze zaak niets te maken. Gezien bovenstaande vaststellingen kan de erkenningsaanvraag van betrokkene tot hoedanigheid van vluchteling niet ontvankelijk verklaard worden.”

Uit voormelde beslissing blijkt dat verzoekster zich vooral baseerde op de problemen die haar vriend zou gekend hebben en dat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel was dat verzoekster onvoldoende bewijzen had aangebracht. Het relaas dat toen door verzoekster werd aangebracht, stond los van haar nationaliteit of origine. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat haar vluchtrelaas niet klopt nu haar ware identiteit en afkomst vaststaan aangezien haar vluchtrelaas volledig losstaat van haar nationaliteit of origine.

Verder blijkt uit de stukken van het administratieve dossier dat verzoekster daags na de kennisgeving van de voormelde beslissing een dringend beroep heeft ingediend bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Eveneens uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat dit dringend beroep bij de Commissaris-generaal is blijven liggen en dat verzoekster, in tegenstelling tot wat de gangbare praktijk was, niet werd opgeroepen voor verhoor. Pas op 10 oktober 2002 wordt aan

verzoekster een verzoek om inlichtingen toegestuurd waarin het volgende werd vermeld *“enige tijd geleden hebt u een dringend beroep ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw asielaanvraag. Met het oog op het onderzoek van dit beroep, verzoek ik u mij schriftelijk mee te delen of u de procedure tot het bekomen van de status van vluchteling wenst verder te zetten. (...)”*. Het is duidelijk dat verzoeksters beroep tot op die dag nog niet werd onderzocht. Verzoekster heeft zoals gevraagd de nodige inlichtingen aan de Commissaris-generaal doorgestuurd en haar voortzetting bevestigd. Niettegenstaande haar uitdrukkelijk verzoek tot verderzetting van haar beroep blijkt nergens uit de stukken van het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal is overgegaan tot onderzoek van haar dringend beroep. Op 21 april 2004 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in waarbij ze als buitengewone omstandigheden verwijst naar de langdurige asielpprocedure. Als argumenten ter staving van de gegrondheid van haar aanvraag verwijst ze naar de langdurige asielpprocedure en stelt ze dat haar langdurig verblijf in België tot gevolg heeft dat ze volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Op 13 januari 2005 wordt aan verzoekster en haar kinderen een verblijf toegekend. Daargelaten de vraag of een langdurige asielpprocedure een voldoende grond is om een verblijf toe te kennen, blijkt nergens uit de beslissing waarbij aan verzoekster en haar kinderen een verblijf wordt toegekend welke de redenen zijn waarom dit verblijf werd toegekend. Zo dit verblijf werd toegekend omwille van de langdurige asielpprocedure, hetgeen niet blijkt uit de beslissing waarbij haar het verblijf werd toegekend, is het echter kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat zij de duur van haar asielpprocedure heeft in stand gehouden door te liegen over haar nationaliteit en gemengde origine. Uit voormelde bespreking blijkt voldoende duidelijk dat de lange behandelingsperiode van haar asielaanvraag niets te maken had met de verklaringen die zij heeft afgelegd aangaande haar nationaliteit en origine. Aldus is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat verzoekster onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen is aangetoond. Bijgevolg is het middel in de aangegeven mate gegrond en dient de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige kinderen te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielpbeleid van 4 augustus 2009 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van **X** optredend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen **X**, **X** en **X**, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU